

संध्याकाळची वेळ - पावसाची रिपरिप संपून आता चांगलाच कोसळू लागला होता - हातातल्या पिशव्या सांभाळत तिने चावीने घराचं दार उघडलं आणि ... धडधडत्या हृदयानं घरात पाऊल टाकलं. जड पिशव्यांचा भार तिच्या डोक्यातल्या विचारांच्या मानाने काहीच नव्हता. आल्या आल्या तिची नजर समोरच्या कॉफीटेबलकडे गेली. मोठ्ठा गुलाबाचा गुच्छ, एक लाल मखमली बंद डबी आणि एक गुलाबी लिफाफा.....! तिची नजर तिथेच स्थिरावली. पायात एकदम गोळेच आले. आणि हृदयातले ठोके आता चांगलेच ऐकू यायला लागले. बाहेरचा पाऊस आता अगदी डोळ्यात दाटून आला होता. पिशव्या हातातून गळून पडल्या... काय सांडलं काय राहिलं याचं भान राहिलं नाही तिला. घाईघाईने तिने लिफाफा उघडला आणि पुन्हा पटकन् न वाचताच ठेऊन दिला. मग ती लाल मखमली डबी उघडली आणि दुसऱ्या हाताने गुलाबांचा सुगंध नाकात, मनात साठवला. डबीतल्या गोष्टीवर तिची नजर खिळली...एक आनंदाची अस्फुट हाक तिने स्वतः लाच मारली...हिन्याच्या कानातल्यांकडे ती विस्फारून बघत बसली. तिच्या मनात विचार आला, " खरंच एवढं प्रेम करतो हा आपल्यावर. की हा सगळा देखावाच? खरं काय खोटं काय? काही थांग लागत नाही ह्याच्या मनाचा! की हा माझ्याच मनाचा खेळ?

तिने हळूच लिफाफा उघडला आणि ओठावर आलेला हुंदका दाबत ती आतलं पत्र वाचू लागली...

" प्रिये, मी तुला कोणत्या नावाने हाक मारू? इतकी वर्षे झाली या गोष्टीला पण अजूनही ती तितकीच ताजी वाटते मला. तुला मी दिलेली भेट नक्कीच आवडेल. खरं म्हणजे खात्रीच आहे मला. भेटू या लवकरच. आडियोस!"

ती हळूच खुर्चीत बसली हातांचा आधार घेत. मघाची हृदयाची धडधड आता बरीच कमी झाली होती. डोळे उघड्या दाराकडे वळले. मनात आनंद, उत्साह, वेदना, निराशा, राग, लोभ ... सगळ्या भावनांचा एकच कल्लोळ झाला ... तिचं मन मागे धावलं. किती वर्षे झाली बरं या गोष्टीला? तेव्हाही असाच पाऊस कोसळत होता. तिच्या ओठांवर कवितेच्या ओळी आल्या

" आल्या आल्या आल्या आल्या सरीवर सरी

कधी लयकारी, कधी भयकरी

कधी कधी मदमस्त अशी अदाकारी

आठवणी ठिबकती सरीच्या रूपाने...."

किती वर्षे झाली त्या गोष्टीला याला काय महत्त्व आहे? भावना महत्त्वाच्या, अनुभव महत्त्वाचा! तिने पुन्हा गुलाबांचा गुच्छ छातीशी घट्ट धरला, एक मोठ्ठा श्वास घेतला आणि

गुणगुणत ठरवलं - पुन्हा एकदा मनाने भूतकाळात जाऊया. मागची सगळी वर्ष पुढच्या तासाभरात जगूया! बघू या तरी या मनाला उभारी मिळते का....